

РЕШЕНИЕ

№ 1804

гр. Плевен, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря ЦЕЦКА С. ШУТЕВА
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Гражданско дело № 20234430103959 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 19261/12.07.2023 г. на Н. Е. П., ЕГН *****, подадена чрез адв. М., срещу „****“ АД, ЕИК ***, с която се иска прогласяване на недействителност на предвидена в чл. 27 от договор за паричен заем № 862757/31.07.2023 г. клауза за неустойка, поради противоречие със закона или заобикаляне, нарушение на добрите нрави и неравноправност, както и осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 350,47 лв., недължимо платена сума по гореописания потребителски договор, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на главницата. Претендират се и сторените съдебни разноски.

Ищецът твърди, че на 31.07.2022 г. с ответника е сключен договор за потребителски кредит от разстояние с № 862757, като се договорили заемът да бъде в размер на 400 лв., който да бъде погасен на три месечни вноски, с размер на годишна лихва – 36 %, ГПР- 42,58 % и обща сума за връщане – 426,08 лв. Съгласно чл. 17, ал. 1 от договора страните се уговорили договорът за заем да бъде обезпечен с гарант, а ако това задължение не бъде изпълнено съгласно чл. 27 уговорили неустойка, която заемателят дължи на заемотателя в размер на 0,9 % от стойността на усвоения кредит. Неустойката също се дължала разсрочено от заемателя, заедно с всяка от погасителните вноски. Ищецът твърди, че не е представил в срок обезпечение и му е начислена неустойка в общ размер на 234,67 лв., а общата сума, която следвало да върне е в размер на 660,75 лв. Тази дължима сума по договора сочи, че е заплатил изцяло, включително и неустойката.

Ищецът въвежда и довод за нищожност на договора, поради това, че не е спазена предвидената в закона форма, както и защото не е налице съществен елемент от договора, а именно годишният процент на разходите по кредита. Посочва, че липсва ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита, а именно кои компоненти са включени в него и как се формира посоченият в договора ГПР, което според ищеца противоречи пряко на изискванията на чл. 19, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 и 4

от ЗПК. В договора бил посочен единствено ГПП, но не ставало ясно как тази стойност се съотнася към ГПР по договора. Описаните в съдържанието на договора такси и разходи водели до различен размер на ГПР от посочения. Счита, че посоченият в договора ГПР е погрешен, а действителният многократно надхвърля допустимия по чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

По отношение на уговорената неустойка сочи, че е налице изначална невъзможност потребителят да осигури в толкова кратък срок поръчител, който да отговаря на всички изисквания. Този вид договори сочи още, че са еднотипни и потребителят не може да влияе върху тяхното съдържание. В глава четвърта от ЗПК било уредено задължението на кредитора да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. Въпреки това на потребителя се вменявало задължение да осигури обезпечение едва след като кредитът е отпуснат и ако не стори това дългът му нараства, и се стигало до свръхзадължнялост. Ищецът счита, че неустойката, която не е свързана пряко с претърпените вреди, без данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение, води до накърняване на добрите нрави, тъй като излиза извън присъщите и функции. Счита, че се достига и до заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗПК предвиждала, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесната клауза обаче е уговорено още едно допълнително обезпечение, от което не произтичат вреди. Тя обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника в срок, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторна лихва по чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Непредставянето на обещани обезпечения, съобразно чл. 71 от ЗЗД дава основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая кредиторът променил последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с предсрочна изискуемост, събирал неустойка, чието плащане разсрочил заедно с периодичните вноски. Ищецът счита, че нито една от страните не е имала намерение да предостави/получи обезпечение, като това следвало от поведението на кредитора, а именно, че е могъл да отложи предоставянето на заема, каквато била обичайната практика. Счита още, че клаузата е неравноправна, поради което нищожна на основание чл. 143, ал. 2, т. 2 от ЗЗП, тъй като задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано висока неустойка и същевременно клаузата не била индивидуално уговорена.

Ищецът твърди още, че кредиторът не е включил в ГПР разходите за заплащане на неустойка, която представлявала печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично. Действителният ГПР по договора многократно надхвърлял допустимия, поради което счита, че е налице нарушение по чл. 19, ал. 4 от ЗПК, което обуславя нищожност на договора. Счита, че договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 9 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като възнаградителната лихва, в която се включва и неустойката, е изключително висока и противоречи на добрите нрави.

В условията на евентуалност ищецът сочи, че ако договорът бъде приет за валиден, то отделните клаузи са нищожни на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД поради нарушение на закона, чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД, респ. чл. 146 от ЗЗП. Съгласно чл. 23 от ЗПК се дължал само чистата стойност на кредита, но не и лихви или други разходи.

В заключение иска от съда да уважи предявените искове и претендира съдебно деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника „****“ АД, ЕИК ***,

с който оспорва предявения иск. Не оспорва твърдението, че е сключен договор за потребителски кредит № 862757/31.07.2022 г. от разстояние, с предмет предоставяне на заем в размер на 400 лв. Съгласно ОУ страните са използвали интернет като средство за комуникация и извършване на правни изявления. Комуникацията започнала по инициатива на ищеца, който кандидатствал за отпускане на кредит, като неговият идентификационен номер е мобилния му телефонен номер, от който е кандидатствал. Използваният идентификационен номер и електронна поща, представлявали електронен подпис, на който е предадена силата на саморъчен по смисъла на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕУУ. След попълване на заявлението за кандидатстване и в съответствие с чл. 6, ал. 2 от ОУ на ищеца е изпратена необходимата преддоговорна информация, включваща СЕФ, но за завърши заявката потребителят следвало да натисне бутон и след това да изтегли проекта на договора. С натискане на бутона „подпис“ потребителят заявил недвусмислено съгласието си да сключи договора с посоченото в проекта съдържание, което включвало дължимите суми, заявеният размер на главница, брой и размер на месечни вноски, падеж, размер на ЛП и ГПР и изискването за предоставяне на обезпечение.

Ответникът посочва още, че уговорената неустойка е за неизпълнение на парично задължение за предоставяне на обезпечение. Изпълнението не било обезпечено с други правни способности, а нейният вид се определя от това дали заемателят по договора изпълни в някакъв момент своето задължение. Поради това и размерът на неустойката се определя като процент от заетата сума, като се начислява, докато не бъде изпълнено задължението, което зависело изцяло от волята на заемателя. Видно от договора неустойката се дължала единствено за периода, в който заемателят реално не е предоставил обезпечение, като ако такова бъде предоставено, неустойката спира да се начислява. Ответникът счита, че уговорената неустойка се характеризирала с всички присъщи и функции, а причината за евентуалното и начисляване е единствено виновното поведение на ищеца. Поради това тя не противоречала на добрите нрави. В задължителната практика на ВКС се приемало, че прекомерността на неустойката не я правело изначално нищожна поради накърняване на добрите нрави, като същата следвало да се приеме за нищожна, само ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите и функции.

В заключение ответникът счита, че не е налице изначална невъзможност да се осигури в уговорения срок поръчител, който да отговаря на изискванията, тъй като ищецът е бил запознат с условията на договора, преди да бъде сключен и не е бил длъжен да сключва договора веднага, а е могъл да открие поръчител преди това. Знаейки, че няма да изпълни задължението ищецът действал недобросъвестно, поради което е нарушил чл. 12 от ЗЗД.

В с. 3. ищецът чрез своя процесуален представител е подал писмени становища, с които поддържа исковата молба, моли да бъдат уважени предявените искове. Претендира разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК. Релевира възражение за прекомерност на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В с. 3. ответникът чрез своя процесуален представител с писмено становище оспорва исковата молба и моли предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни. Счита, че не се дължи адвокатско възнаграждение за процесуалния представител на ищеца, тъй като не са доказани предпоставките за предоставяне на безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. Претендира разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а и от представените писмени документи се

установява, че същите постигнали съгласие да сключат договор за потребителски кредит № 862757/31.07.2022 г. по силата на който ответното дружество е поело задължението да предостави на ищеца сумата от 400 лв., при ГЛП – 36%, ГПР – 42,58 %, със срока на погасяване 3 месеца, и обща дължима сума по кредита – 426,08 лв. Съгласно чл. 2 от договора неразделна част от същия са заявлението за кредит, погасителния план и общите условия.

На 31.07.2022 г. „***“ АД, превело в полза на Н. Е. П. сумата от 403,55 лв. по кредит № 862757.

С чл. 17 от раздел V от договора страните по делото са уговорили потребителят да предостави в срок до 3 дни от подписването на ДПК обезпечение, което 1) да осигури действието на трето физическо лице, изразяващо се в сключване на договор за поръчителство по чл. 138 и сл. от ЗЗД с и в полза на кредитора, с което третото лице се задължава да отговаря за неизпълнението на всички задължение на потребителя, или 2) да предостави банкова гаранция, съдържаща безусловно и неотменимо изявления на банката да заплати на кредитора всички задължения на потребителя по договора в срок от един работен ден, считано от датата на която банката е получила писмено искане от кредитора, със срок на валидност най-малко 30 дни, след падежа на последната вноска. В ал. 2 на същата разпоредба е предвидено поръчителят и банковата гаранция да отговарят на общите условия и да бъдат одобрени от кредитора.

Съгласно чл. 27, ал. 1 от раздел VIII по договора, страните по делото уговорили, че ако потребителят не изпълни задължението по чл. 17 от договора, същият дължи неустойка на кредитора в размер на 0.9 % от стойността на усвоената кредитна сума за всеки ден, през който не е предоставено договореното обезпечение. Страните постигнали съгласие, че неизпълнението на задължението по чл. 17 от договора причинява на кредитора вреди в размер на договорената неустойка, доколкото оценката на кредитоспособността на потребителя и одобрението на кредита са базирани на предположението, че последният ще предостави обезпечение в срок. С чл. 27, ал. 3 е уговорено, че при настъпване на дължимост на неустойката, потребителят заплаща периодично начислената неустойка заедно с всяка погасителна вноска.

Представени са и общите условия приети от страните, СЕФ и погасителен план, като от последният документ се установява, че общата дължима сума по кредита се формира от главница, лихва и неустойка. Неустойката е част от месечните погасителни вноски на представения погасителен план.

От приетото заключение на допусната съдебносчетоводна експертиза се установява, че извършеното от ищеца плащане по договор с № 862757 на 10.10 и 19.10.2022 г. е в размер на 783 лв., като сумата е разпределена както следва: 400 лв. за главница, 24,10 лв. лихва, наказателна лихва- 8,43 лв., неустойка в размер на 216,97 лв., уведомително писмо в размер на 77,50 лв., неустойка просрочие – 26 лв., и такса посещение – 30 лв. Вещото лице е установило още, че посоченият размер на ГПР по кредита включва изплащането на главница от 400 лв. и лихва за месец от 36%. При включването на посочената в договора неустойка от 234,67 лв. ГПР възлиза в размер над 100%.

Горната фактическа обстановка се установява от представените по делото писмени доказателствени средства и заключение на съдебносчетоводна експертиза. Съдът дава пълна вяра на събраните писмени доказателствени средства, тъй като са последователни и непротиворечиви, и не са налице други, които да внесат съмнение в тяхната достоверност.

Съдът дава пълна вяра и на заключението на допуснатата ССЕ, тъй като е обективно, пълно и изготвено от компетентно вещо лице.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД, вр. чл. 21, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК и чл. 143, ал. т. 5 от ЗПП, и чл. 55, пр. 1 от ЗЗД, които са процесуално допустими.

Безспорно е, че страните по делото са обвързани от заемно облигационно правоотношение, по силата на което ответникът като заемодател, е предоставил на ищеца като заемател сумата в размер на 400 лв. Заемодателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т.е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9 ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9 ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон- ЗПК.

Основанията за нищожност на клаузата за неустойка, на които ищецът се позовава са изрично предвидени в чл. 21 от ЗПК, чл. 26, ал. 1, и ал. 2 ЗЗД, и чл. 143, т. 5 от ЗПП. Те следва да бъдат разглеждани в последователност от най-тежкия порок към най-лекия. В разглеждания случай съдът констатира, че не е налице директно противоречие с разпоредбата на чл. 19, ал. 4 въвеждаща ограничения в допустимия ГПР по договора, тъй като посоченият в договора % е под предвидения максимум. Спазена е и формата за действителност на сключения договор за потребителски кредит съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Оспорената от ищеца клауза за неустойка, уредена в чл. 27, ал. 1, умишлено обаче заобикаля императивната норма на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. В тази връзка основните доводи на ищеца следва да бъдат квалифицирани именно като нищожност поради заобикаляне на закона. Това е така, защото клаузата за неустойка възлага в тежест на потребителя в изключително кратък срок да предостави обезпечение, което да бъде одобрено от кредитора, а неизпълнението на това задължение поражда допълнителна, акцесорна отговорност за потребителя, изразяваща се в задължение за заплащане на неустойка в размер на 0,9% за всеки ден през който потребителят не предостави обезпечение. Клаузите на чл. 27, ал. 1 и чл. 17 от договора, съпоставени с естеството на сключения договор за паричен заем, налагат разбирането, че те представляват скрито възнаграждение за кредитора, което последният е прикрил като неустойка за неизпълнение на допълнително задължение. Изискванията за предоставяне на някое от изброените обезпечение и краткият срок, в който следва да бъде изпълнено задължението, са практически неосъществими за потребителя, особено предвид обстоятелството, че последният търси паричен кредит в сравнително нисък размер. Правно и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция в размер на пълната усвоена стойност на кредита и дължимата възнаградителна лихва или поръчители, които да бъдат одобрени от кредитора в този кратък срок. При това положение е видно, че кредиторът цели да се обогати като капитализира допълнително вземане, което обозначава като „неустойка“. Същевременно, той не включва т. н. от него „неустойка“ към договорната лихва дължима по кредита и към ГПР, като стремежът му е по този начин да заобиколи нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, защото иначе би надхвърлил позволения размер. Този извод се подкрепят и от това, че в чл. 27, ал. 2 от договора, самият кредитор изначално разсрочва вземането за неустойка към всяка погасителна вноска. Това обуславя и очакването, че потребителят не би могъл да покрие многобройните изисквания за осигуряване на обезпечение/предвидени в договора и ОУ/. Нещо повече, съгласно чл. 27, ал. 1 от договора, кредиторът възлага в тежест на

потребителя отговорността от неизпълнението на задължението на кредитора по чл. 16 от ЗПК да проучи платежоспособността на потребителя, тъй като последният предполага, че потребителят ще му предостави обезпечение.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита /§1, т. 1 от ДР на ЗПК/ за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Изложеното води до извода, че е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай, в чл.1, т. 4 от договора е посочено, че ГПР е 42,58 %, но същият не съответства на действителния процент на разходите, който от заключението на вещото се установява, че е над 100%. При тази разлика от посочения в договора и действителния ГПР, съдът приема, че не е спазено изискването на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като действителният ГПР по договора е по-висок от пет пъти размера на законната лихва. Следователно уговорената клауза за неустойка целенасочено заобикаля нормата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като, ако договорът съдържа действителния размер на ГПР, то клаузата щеше да е изначално нищожна на основание чл. 19, ал. 5 от ЗПК. Ето защо, на основание чл. 21, ал. 1 ЗПК, клаузата на чл. 27, ал. 1, от Договор за предоставяне на паричен заем № 862757/31.07.2022 г. следва да бъде прогласена за нищожна.

Съдът не следва да разглежда останалите основания за нищожност на клаузата за неустойка, тъй като не е настъпило вътрешнопроцесуалното условие за тяхното разглеждане, а именно отхвърляне на иска по чл. 26 от ЗЗД вр. чл. 21 вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК за заобикаляне на императивните норми. Следва обаче да бъде разгледан доводът за наличие на заблуждаваща търговска практика като самостоятелно основание за нищожност на договора. Действително липсата на ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора съобразно изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора. Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР, представлява невярна информация относно общите разходи по кредита, което води до нелоялна и по-специално заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква, или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравноправна по смисъла на чл. 3, § 1 и чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече на основание чл. 22 ЗПК недействителност на договора в неговата цялост. Този извод е от значение за предявеният кондикционен иск, който е основан на твърденията, че са платени всички суми по недействителен договор.

По отношение на предявения осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, безспорно се установи от заключението на ССЕ, че в изпълнение на задълженията си по кредитното правоотношение, ищецът е заплатил на ответника сума в размер на 783 лв., от която неустойка в размер на 216,97 лв., уведомително писмо в размер на 77,50 лв., неустойка просрочие – 26 лв., и такса посещение – 30 лв. Плащането на сумите е извършено от ищеца при начална липса на основание поради което подлежи на връщане, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД. Ответната страна не установи наличието на валидно правно основание, по силата на което да е настъпило имущественото разместване. Ето защо, предявеният кондикционен осъдителен иск е основателен и като такъв следва да бъде уважен за сумата от 350,47 лв. Върху главното вземане се дължи и законна лихва, считано от датата на подаване

на исковата молба в съда – 12.07.2023 г. до окончателното ѝ плащане.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да понесе сторените от ищеца разноски, за които е представен договор за правна помощ и списък за разноски по чл. 80 от ГПК. В рамките на настоящото производство, на ищеца е предоставена правна услуги от ЕАД „М.“, като съобразно Договор за правна защита и съдействие, е договорено възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 Закон за адвокатурата. При определяне размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът съобрази разясненията възприети в Решения на Съда на ЕС разбиране (*Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16, Решение от 05.12.2006 г. по съединени дела С 94/04 и С 202/04 на голямата камера на СЕО*), които са задължителни и за националните съдилища, и в които е направен общия извод, че националната юрисдикция не е задължена да се съобразява с ограниченията, наложени относно минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение (в случая с Наредба № 1/2004 г. на ВАДвС) и забраната съдът да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, тъй като това ограничаване "би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС". Правилата на Наредбата са приложими не само за потребителя на адвокатска услуга, но и за насрещната страна в съдебното производство, която при неблагоприятен изход на производството дължи заплащане на размера на адвокатския хонорар, който е част от сторените по делото разноски. Съдът намира, че това води до нарушаване основни принципи в съдебното производство и прегражда правомощията му да прецени правната и фактическа сложност по делото, и да присъди справедлив размер на сторените разноски / в този смисъл е и практиката, обективизирана в *Определение №1371/15.09.2023 г. по ч. гр. д. № 616/2023 г. по описа на ОС Плевен*/. Настоящият съдебен състав на РС Плевен, напълно споделя изложената практика и не следва да зачита посочения в Наредбата на адвокатското сдружение минимум на адвокатско възнаграждение. Затова при определяне на дължимото възнаграждение съдът взе предвид и посоченото в Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16 на СЕС, а именно дали конкретните условия за прилагането НМРАВ действително отговарят на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. Критериите и целите, които следва да съобрази са: фактическа и правна сложност на спора, достъп до правосъдие, качество на услугата, справедливост, и необходимост загубилата страна да понесе поне значителна част от разноските на противната страна, направени за защита по делото. В разглеждания случай предоставилият безплатна правна помощ адвокат е изготвил писмена искова молба, ангажирал е писмени доказателствени средства, не е изпълнил своевременно указанията на съда за внасяне на депозит за вещо лица, поради което разглеждането на делото е приключило в рамките на три открити съдебни заседание. Процесуалният представител на ищеца не се е явявал за насрочените съдебни заседание, не е ангажирал доказателства за реализиран допълнителен разход по повод предоставената защита, а единствено писмени становища за съдебните заседания. За установяване на фактите и връзката между фактите съдът е назначил по искане на ищеца съдебна експертиза, която е спомогнала на страната да установи своите твърдения. Въпреки качеството на предоставената правна помощ, производството по делото не се характеризира и с особена правна и фактическа сложност, продължителност или многобройни съдебни заседание. Съобразявайки тези факти настоящият съдебен състав намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 150 лв. с включено ДДС по иска за недействителност на клаузата за неустойка, и 200 лв. с ДДС по осъдителния иск, или общо 350 лева. за двата предявени иска, които ответникът следва да заплати на ЕАД „Д. М.“.

Предвид горните съображения, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 21, вр. чл. 19, ал. 4 от ЗПК, за нищожна клаузата на чл. 27, ал. 1 от Договор за потребителски кредит № 862757/31.07.2022 г., сключен между Н. Е. П., ЕГН *****, като потребител и „***“ АД, ЕИК ***, като кредитор, поради заобикаляне на забраната посоченият в договора годишен процент на разходите да не надвишава повече от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в легова или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.Н.Т., да заплати на Н. Е. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Плевен, ж. к. „Дружба“, бл. 319, вх. Д, ет. 4, ап. 13, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, сумата от 350,47 лв., представляваща недължимо платени суми за неустойка-216,97 лв., уведомително писмо-77,50 лв., неустойка просрочие – 26,00 лв. и такса посещение-30 лв., по Договор за потребителски кредит № 862757/31.07.2022 г., сключен между страните, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /12.07.2023 г./ до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.Н.Т., да заплати на Н. Е. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Плевен, ж. к. „Дружба“, бл. 319, вх. Д, ет. 4, ап. 13, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 300 лв., представляваща сторените от ищеца разноси за държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от С.Н.Т., да заплати на ЕАД „Д. М.“, ЕИК ***, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, сумата от 350,00 лв., представляваща предоставена безплатна адвокатска услуга на ищеца, изразяваща се в безплатно представителство и правна помощ в настоящото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд Плевен в двуседмичен срок от връчването му на страните, с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____